05/07/2020

Ενθρόνιση Καθηγουμένου στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλλίπετρας

/ Ιερές Μονές

Την Κυριακή 5 Ιουλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλλίπετρας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας έλαβε χώρα η ενθρόνιση του εψηφισμένου Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αρχιμ. Παλαμά (Κυριλλίδη) Καλλιπετρίτη, ο οποίος τα τελευταία χρόνια ανέλαβε με επιτυχία την αναδιοργάνωση και επάνδρωση της ιστορικής Ιεράς Μονής.

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμα του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Χαίροις ἀσκητῶν ἀγλάϊσμα, τῶν μοναζόντων ἀστήρ, τῶν ποι-μένων τό καύχημα, Πάτερ Ἀθανά-σιε, τῶν ὁσίων ὁμόσκηνε», ψάλλει σήμερα ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία πρός τιμήν ἑνός μεγάλου Πατρός της, ἑνός ὁσίου πού ἔλαμψε μέ τήν ἀσκητικότητα τῆς ζωῆς του καί ἐξέπληξε καί αὐτά τά τάγματα τῶν ἀγγέλων. Διότι, ἄν καί ἦταν χοϊκός

ἄνθρωπος, ὅπως καί ἐμεῖς, ἄν καί ἔφερε σῶμα, κατόρθωσε ὄχι μόνο νά συμπλακεῖ μέ τά πνεύ-μα-τα τῆς πονηρίας καί τοῦ σκότους, ἀλλά καί νά τά νικήσει καί νά τά κατατροπώσει μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

Ὁ τιμώμενος σήμερα ὅσιος καί θεοφόρος πατήρ μας δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ὅσιο Ἀθανάσιο τόν Ἀθωνίτη, τόν θεμελιωτή τοῦ Ἁγιο-ρειτικοῦ μοναχισμοῦ καί ἱδρυτή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ πρότυπο καί ὑπόδειγμα τῆς μοναχικῆς πολιτείας γιά κάθε μοναχό, ὑποτακτικό καί ἡγού-με-νο, ἀσκητή καί κοινοβιάτη.Διότι ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος διέπρεψε στήν ἀρετή καί τήν ἄσκηση, στήν τα-πεί-νωση καί τήν ὑπακοή, στή σύνεση καί τή διάκριση, ὅπως καί ἄν ἔζη-σε, ὅπου καί ἄν ἔζησε, εἴτε ὡς ὑπο-τακτικός καί ἐρημίτης στή Βιθυνία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἴτε ὡς ἡγού-με-νος καί προεστώς ψυχῶν στό Ἅγιο Ὄρος.

Καί διέπρεψε, ἀνεξάρτητα ἀπό τόν τόπο καί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἔζησε, γιατί ἡ ἐν Χριστῷ ζωή καί ἡ ἁγιότητα δέν ἐξαρ-τῶ-νται οὔτε ἀπό τόν τόπο οὔτε ἀπό τόν τρόπο. Διότι αὐτός ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νά παραστήσει τήν ψυχή του καθαρή καί ἀπόλυτα ἀφοσιωμένη στόν Θεό, δέν ἐπηρε-ά-ζεται οὔτε ἀπό τόν τόπο στόν ὁποῖο εὑρίσκεται οὔτε ἀπό τίς θέσεις καί τά ἀξιώματα τά ὁποῖα πιθανόν κατέχει. Αὐτός ζεῖ μέ μονα-δικό σκοπό τῆς ζωῆς του «τῷ Θεῷ μόνον ἀρέσκειν», καί αὐτόν ἀγωνίζεται νά εὐαρεστεῖ μέ τήν ὑπακοή στό θέλημά του εἴτε εἶναι ὑποτακτικός εἴτε εἶναι προεστώς, ὅπως μᾶς διδάσκει μέ τήν ἰσάγ-γε-λη βιοτή του ὁ τιμωμένος σήμερα ὅσιος καί θεοφόρος πατήρ ἡμῶν Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης.

Αὐτή, λοιπόν, τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία πα-νηγυρίζει τήν ἱερά μνήμη τοῦ ἀγλαΐσματος τῶν ἀσκητῶν, τοῦ ἀστέρος τῶν μοναζόντων καί τοῦ καυχήματος τῶν ποιμένων, ὅπως μεταξύ ἄλλων δικαίως ἐγκωμιάζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος τόν ὅσιο Ἀθα-νά-σιο, ἡ Ἱερά καί ἱστορική αὐτή Μονή τῆς Παναγίας Καλλίπετρας καί ἡ ἐν αὐτῇ ἀσκουμένη Ἀδελ-φότης τῶν μοναζόντων χαίρει καί ἀγάλλεται, διότι ἀποκτᾶ κατά τήν ἐκκλησιαστική τάξη τόν καθηγού-με-νό της μέ τήν ἐνθρόνιση τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμαν-δρί-του π. Παλαμᾶ Κυριλλίδη, ὁ ὁποῖ-ος ἀπό σήμερα ἀναλαμβάνει καί ἐπισήμως τή θέση τοῦ Ἡγου-μένου καί πνευματικοῦ πατρός τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς μάνδρας, θέση τῆς ὁποίας τά καθήκοντα ἀσκοῦσε ἤδη ἀπό ἐτῶν.

Ἦλθε ἐδῶ ὁ π. Παλαμᾶς, στόν ἱερό αὐτό τόπο, τόν ἀφιερωμένο στήν Κυρία Θεο-τόκο, πρό ἐτῶν ἀπό τήν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ Ἁλιάκ-μονος, ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου,καί παλαιότερα ἀπό τή Σκήτη τῆς Μ. Ἁγίας Ἄννης, ὥστε λογίζεται καί συνασκητής μου, ἀφοῦ διακόνη-σε τήν Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου μέ ἀγάπη καί ἀφοσίωση καί προσπάθησε νά συμβάλλει στήν ἀνακαίνιση καί

ἀνάδειξή της, γιά νά ἀναλάβει ἕνα νέο ἔργο, πιό δύσκολο καί πιό ὑπεύθυνο, γιά νά ἀναλάβει τήν ἀνασύσταση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Καλλίπετρας, ἡ ὁποία στερεῖτο τίς τελευταῖες δε-κα-ετίες πατέρων.

Καί ἀνέλαβε τό ἔργο αὐτό μέ ἱερό ζῆλο καί αὐταπάρνηση, ἀγωνιζό-με-νος ὄχι μόνο νά ἀνακαινίσει κτι-ριακά τήν Ἱερά Μονή ἀλλά καί νά δημιουργήσει μία μοναστική Ἀδελφότητα πού θά συνεχίσει τήν παράδοση καί τήν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου, τῆς Σκήτης Βεροίας, τήν ὁποία ἁγίασε ἡ παρουσία δε-κά-δων ἁγίων καί ὁσίων, γνωστῶν καί ἀγνώστων.

Ἡ σημερινή ἐνθρόνιση στή θέση τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Καλλίπετρας ἀποτελεῖ ἡμέρα μεγάλης χαρᾶς γιά τήν Ἱερά Μονή καί τήν Ἱερά μας Μητρόπολη, γιά τούς ἐνασκουμένους ἐδῶ πατέρες καί τούς εὐλαβεῖς προ-σκυνη-τές της. Ἀποτελεῖ ὅμως συγχρόνως καί ὑπενθύμιση τῆς δια-κονίας καί τῆς εὐθύνης τῆς θέ-σε-ως τοῦ Ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος ἀνα-λαμβάνει νά ὁδηγεῖ τίς ψυχές πού τοῦ ἐμπιστεύεται ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία διά τοῦ Ἐπισκό-που ὄχι ὁπουδήποτε καί ὄχι μέ ὁποι-ονδήποτε τρόπο, ἀλλά στόν Χριστό διά τῆς ἀγάπης, τῆς ταπει-νοφροσύνης, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς προσευχῆς.

Ὁ Ἡγούμενος δέν εἶναι αὐτός πού προηγεῖται γιά νά ἀπολαμ-βά-νει τίς τιμές ἀλλά γιά νά καθοδη-γεῖ τίς ψυχές. Καί ὁ μόνος ἀσφα-λής τρόπος γιά νά τίς καθοδηγεῖ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη πρός τόν Χριστό εἶναι, ἄλλωστε, ἡ προϋ-πό-θεση πού θέτει ὁ ἴδιος στόν μαθη-τή του ἀπόστολο Πέτρο προκειμέ-νου νά τοῦ ἐμπιστευθεῖ τά

ἀρνία του, γι᾽ αὐτό καί θά πρέπει ὁ Ἡγού--μενος νά ἀποδεικνύει αὐτή τήν ἀγάπη πρός τόν Χριστό καθη-με-ρινά, μέ τή ζωή του, μέ τήν ἀναστροφή του, μέ τόν λόγο του, ὥστε νά ἀποτελεῖ ἀγαθό παρά-δειγ-μα πρός μίμηση γιά ὅλους τούς μοναχούς.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἡγουμένου πρός τόν Χριστό θά πρέπει νά ἐπιβεβαι-ώ-νεται ἀκόμη καί μέ τήν ἀγάπη μέ τήν ὁποία θά περιβάλλει τούς μο-να-χούς του, καί ἡ ὁποία θά πρέπει νά ἀποβλέπει στήν πνευματική τους πρόο-δο καί νά συνοδεύεται μέ διά-κριση καί προσευχή, ὥστε νά μήν προκαλέσει βλάβη ἀντί ὠφελείας, ἀλλά καί θά πρέπει νά γίνεται ἀφορ-μή δια-κονίας, κατά τό παρά-δειγ-μα τοῦ οὐρανοβάμονος ἀπο-στό-λου Παύ-λου ὅτι «τοῖς πᾶσι γέ-γονα τά πάντα ἵνα πάντως τινάς σώσω».

Αὐτό τό παράδειγμα, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο πολιτεύθηκε καί ὁ τι-μώ--μενος σήμερα ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ἔχε πάντοτε κατά νοῦν καί ἀγωνίζου νά τό ἐφαρ-μόζεις, προκειμένου νά ἀπο-τε-λεῖς ἁπλανῆ ὁδηγό τῶν ψυχῶν, οἱ ὁποῖες ἀπό ἀγάπη στόν Θεό ἐγκα-τέλειψαν τόν κόσμο καί τά τερπνά καί ἡδέα τοῦ κόσμου, καί ἀφιε-ρώ-θηκαν στήν ὑπακοή τοῦ θείου θε-λή-ματος καί στήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν του, ὥστε νά εὐαρε-στή-σουν δι᾽ αὐτῶν τόν Νυμφίο τῆς ψυχῆς τους Χριστό.

Πρός Αὐτόν φρόντισε νά ὁδηγεῖς καί ἐσύ μέ ἀκόμη μεγαλύτερη συ-ναίσθηση τῆς εὐθύνης πού σοῦ ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία μέ τή σημε-ρινή ἐνθρόνισή σου, τά πνευ-μα-τι-κά σου τέκνα μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπερα-γίας Θεοτόκου, τῆς ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, τοῦ προστά-του σου, μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀρχιεπισκόπου Θεσ-σα-λονίκης, καί τῆς ἁγίας οἰκογε-νεί-ας του, καί πάντων τῶν ἐν τῇ Σκήτει Βεροίας καί ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ διαλαμψάν-των καί τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων ὁσίων Πατέρων, ὥστε νά προά-γε-ται ἡ Ἱερά αὐτή Ἀδελφότητα κατά Χριστόν καί νά σώζονται οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώ-πων.

Αὐτό ταπεινά καί πατρικά εὔχομαι καί ἐγώ ἐπικαλούμενος καί τίς πρεσβεῖες τοῦ ἑορταζομένου ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Ἀθα-νασίου, πού ἐμεῖς οἱ Ἁγιορεῖτες τόν ἔχουμε ὡς τόν παποῦ μας πρός στε-ρέ-ωση καί ἐνίσχυσή σου στό ἔργο καί στή διακονίας σου.

Ο νέος Καθηγούμενος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Με ποιους λόγους, θα μπορούσα να κατανύξω την αγάπη σας, σε αυτή την ευλογημένη ομήγυρη, που συνάχθηκε στην Ιερά Μονή της Θεοτόκου Καλλίπετρας; "Εἰ μή μόνον ", να εξυμνήσω τη θαυμάσια ιστορία της και τον πνευματικό της πλούτο, που αποκαλύπτουν τα σπαράγματα του παρελθόντος.

Ο χώρος αυτός σήμερα δε θυμίζει το μεγαλείο του. Όμως, κατά τη ΠαλαιοΔιαθηκική προτροπή επί του όρους Σινά, αναφωνούμε προς όλους: "Λύσατε τὰ ὑποδήματα ἐκ τῶν ποδῶν ὑμῶν, ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ὑμεῖς ἑστήκατε, γῆ ἁγία ἐστί" (ΕΞΟΔ.3,5).

Στη γη της Ερατεινής Ημαθίας, όπου τα ρόδα δεν είναι απλώς τριαντά-φυλλα, αλλά κατά την υπερβολή των αρχαίων μυθολόγων, εξηντά-φυλλα... Εδώ που οι

πρόγονοί μας φαντάστηκαν ότι ήσαν οι παραδεισένιοι ανθόκηποι του βασιλιά Μίδα -εκείνου που ότι έπιανε στα χέρια του γίνονταν χρυσό- κι έτσι ερμήνευαν τις πλούσιες δωρεές αυτού του τόπου…

…Δίπλα στη Καστροπολιτεία της Βέροιας, στέκει, αιώνες τώρα, η κοιλάδα του Αλιάκμονα, που χωρίς υπερβολή, είναι το "Άγιο Βήμα" της Ημαθίας . Τόπος όπου πάντα, ικανοποιούνταν οι υπέρτατες πνευματικές αναζητήσεις του λαού. Αυτή η κοιλάδα, είναι η πιο εκλεκτή, "λιθοστολισμένη μίτρα", στη κεφαλή του Αρχιερέα της επισκοπής Βεροίας…

Ακριβώς πάνω στο ρου του Ακαταπόνητου Αλιάκμονα (αυτό σημαίνει το όνομα του ποταμού), καθώς ορμητικά έρχονται από τις χιονισμένες ψηλοκορφές της Πίνδου, τα παγωμένα νερά του… Εδώ σ' αυτόν το ποταμό, περιγράφει ο Λατίνος Πλίνιος, πως τα πρόβατα που έπιναν από δω νερό, αποκτούσαν ολόλευκη απαλή προβιά . Εδώ είναι ο "Ιντζέ-καρά" (ο ψηλός και μαύρος) ποταμός των Οθωμανών και η "Μπίστριτσα" (ο γοργοπόταμος) των Σλάβων.

Για να δώσουν σημασία οι ιστορικοί, ερευνούν τις κοσμικές δράσεις… για να κρίνουν, αν υπήρξε ένας τόπος σπουδαίος, δραστήριος, αποδοτικός, συμμέτοχος στην ιστορία του κόσμου! Όμως τα μάτια μου βλέπουν εδώ, ένα "Ουρανοδρόμιο", όπου ψυχές αναχώρησαν εύχαρες και αγγελο-συνοδευμένες για την αληθινή Μονή… τη Μονή του Παραδείσου.

Εδώ είναι ο τόπος αυτός, ο ιερός! Το βλέμμα μου ατενίζει τους λόφους της ηλιόλουστης πλευράς του Βερμίου και την απέναντί της, υγρή πλευρά των Πιερίων, κι ο νους μου γίνεται νοσταλγός της δόξας του παρελθόντος, που βίωσαν οι παλαιοί, σε αυτά τα αγιασμένα μέρη.

Αιώνες πίσω μου, κι ο νους μου, βλέπει τη φοβερή απαρχή της νηπτικής πορείας αυτών των ορέων. Ζω το παρελθόν και αχόρταγα το εξερευνώ, λεπτό προς λεπτό, πέτρα και χώμα ανασκάπτω… Μισοκλείνοντας τα βλέφαρα, αναζητώ εκείνον τον πρώτο απόκοσμο καλογερίσκο, που έδραμε εδώ. Έτρεξε στην ησυχία της πυκνοβλάστητης οροσειράς, και τον ακούω, ασθμαίνοντας, να εκζητεί το έλεος του Θεού! Να κοιτάζει τα σύννεφα ψηλά, λες και κρύβεται εκεί ο Θεός, και να λέγει ακατάπαυστα: "Ελέησον με ο Θεός! Ελέησον με"!

Πολλοί πόθησαν στην ερημιά της Κοιλάδας, να βρουν την Πόλη του Ουρανού. Μέσα στους πολλούς, κάποιοι πιο σπουδαίοι -όχι από τα αξιώματα της Γης- αλλά σπουδαίοι στη ταπεινοφροσύνη... αυτοί που δε θεώρησαν άξιο τον εαυτό τους μήτε για κρεβάτι, μήτε για σπίτι... αλλά προτίμησαν τη σκόνη της σπηλιάς, για να ζήσουν αυταπάρνητα, τη ματαιότητα αυτής της ζωής.

Μέσα στους πολλούς, το βλέμμα μου ξεχωρίζει το γέννημα της Αρχόντισσας Βεροίας, Αντώνιο. Καθόλου τυχαίος, αλλά γενναίος και ολόψυχα δοσμένος στο σκοπό του, δάμασε τα πάθη της σαρκός... Χίλια χρόνια πριν... σα χτες, ο αφελής μου νους, φαντάζεται... Όχι μακριά μας – αλλά εδώ ακριβώς, όπως οι ιστορικοί εντοπίζουν επακριβώς την γεωγραφική τοποθεσία του σπηλαίου του, εντός της έκτασης που καταλαμβάνει η Καλλίπετρα- δάκρυα έρανε το χώμα, έγδαρε το λιπόσαρκο δέρμα, έσκισε τα χωνεμένα ράσα... έτσι τον βλέπω, κρυμμένο στις φυλλωσιές να αποφεύγει τα βλέμματα των περιέργων και αδιάφορων του κόσμου, θηρευτών. Εδώ στέκει και ευλογεί όλη την κοιλάδα! Πρώτος των ασκητών, πρώτος του παραδείσου Ουρανοβάμονας. Γέμισε ο τόπος – αυτός εδώ, όχι άλλος, μα αυτός εδώ, της ταπεινής Καλλίπετρας- φως ιλαρό, φως χαρμόσυνο, φως υπερκόσμιο.

Εδώ που στέκουν οι πόδες μας άγιοι προσκυνητές, σ’ αυτήν ακριβώς την περιοχή, ευρίσκεται το Ιερό Σπήλαιο του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Αντωνίου, του νέου του Βεροιέως. Λίγα μέτρα από τη Μονή, βυθισμένο σήμερα υπό των υδάτινων

όγκων του ποταμού, κάτω από την επιφάνεια. Βεβαιωμένο ως προς την τοποθεσία του, από τον ιστορικό Χιονίδη, τις μαρτυρίες των εντοπίων και των διερευνησάντων δυτών, που καταδύθηκαν πρόσφατα, για τη διαπίστωση των ιστορικών αποδείξεων. Ακριβώς στη πλαγιά της Καλλίπετρας, τα ευρήματα και οι ιστορικές μαρτυρίες κάμουν λόγο, για τον αρχαιότερο οικιστή της Κοιλάδας, για το Μέγιστο ασκητή της Σκήτεως Βεροίας, Αντώνιο το νέο.

Διαβάζω την ιστορία και κλείνοντας τα μάτια μου, την ξαναζώ: Εννιακόσια χρόνια πριν, εδώ πέριξ του σπηλαίου του μεγάλου ασκητού, στήθηκε η πρώτη Σκήτη, ένα μικρό χωριό από σπουδαίους γεροντάδες κι υποτακτικούς γεμάτους θέληση για σωτηρία. Ήταν ο πρώτος μοναχικός πυρήνας, η “Σκήτη του Αγίου Αντωνίου”, που άφησε όνομα σπουδαίο . Για τούτη τη πλαγιά της Καλλίπετρας εγγράφη: “Τό δέ ὄρος ἐν ᾧ τό σπήλαιόν ἐστι τοῦ ἁγίου, ἅπαν μοναχῶν γέγονεν οἰκητήριον, καί πολλῶν ἀδελφῶν συνέστη ἀσκητήρια” . Τότε που ακόμα δεν υπήρχαν τριγύρω άλλα μοναστήρια… είχε την πρωτιά του, αυτός ο ευλογημένος τόπος.

Αυτός ο πρώτος πυρήνας “ήλεγχε όλες τις κινήσεις της κοιλάδας”, κατά τη μαρτυρία του αρχαιολόγου Κίσσα . Εδώ μετάνοιζαν για να λάβουν άδεια, όσοι ήθελαν να πήξουν ασκηταριά γύρω στις όχθες του Αλιάκμονα. Από αυτόν το τόπο, μεταφυτεύθηκαν μοναχοί το 1100 μ.Χ. και συνέστησαν ένα από τα πρώτα και πιο αρχαία μοναστήρια στο Άγιον Όρος, το ονομαζόμενο του “Αγίου Αντωνίου του Βεροιέως” .

Μα όχι μόνο υπερόρια, αλλά και τοπικά, η ακτινοβολία του τόπου, άλλαξε τις συνήθειες στη γείτονα Βέροια. Η μνήμη του πρώτου ασκητού της, Αντωνίου -η γιορτή αυτής της πλαγιάς- έγινε η μεγαλύτερη πανήγυρις των Βεροιέων, επισκιάζοντας όλους τους παλαιούς πολιούχους της . Οι μεγάλοι πνευματικοί πατέρες, αυτής της πλαγιάς, άλλαξαν τον ρου της εκκλησιαστικής ιστορίας της πόλης.

Από τούτη τη πλαγιά, διαδόθηκε εκατέρωθεν, σ΄ όλες τις όχθες και τις σπηλιές, η αγάπη της μόνωσης, για να μετονομαστεί η κοιλάδα των μοναχών, “Σκήτη της Βέροιας”. Όπως το περιγράφει ο παλαιός Ζυγομαλάς, στα 1578 γράφοντας πως: υπήρχαν στη περιοχή, 200 μοναχοί που ζούσαν στα “ἐν Βερροίᾳ μοναστήρια… Σκήτη λεγόμενα” .

Η ιστορία της Καλλίπετρας.

Στη πλαγιά αυτή, ορθώθηκε το πρώτο μεγάλο μοναστηριακό καθίδρυμα, το πρώτο Κοινόβιο της Σκήτης τιμώμενο επ’ ονόματι της Θεοτόκου Παντανάσσης. Από τον 11ο αιώνα μεμαρτυρημένο ιστορικά.

Στο πέρασμά του χρόνου, στάθηκαν εδώ οι πόδες του μεγάλου Αυτοκράτορος Μανουήλ του Κομνηνού. Τον ερχομό του Αυτοκράτορα, ο λογοπλόκος Πεντζίκης, έντεχνα περιέγραψε σα να ήταν παρών:

“….Ήταν μια μέρα ανοιξιάτικη του 1143… Μετά τον ευρύ κάμπο της Ημαθίας και τη Βέρροια, στις υπώρειες, ανηφορίσανε στο δασώδες Βέρμιο… Περνώντας κοντά από το Μοναστήρι, που πήρε τ’όνομά του από τον τραχύ και απότομο βράχο Καλλίπετρα (την “όμορφη Πέτρα”)…

Από [τη βασιλική σκηνή] προβάλλει με όρθιο ανάστημα ο [Αυτοκράτωρ] κυρ Μανουήλ. Πατά σε χαλί… Φορεί πορφυρούν σκαραμάγκιον. Χρυσοκέντητα ερυθρά υποδήματα. Το κέντημα, αετοί εντός κύκλων. Το ιμάτιον, φέρει έλικες και ράμνους αμπέλου με βότρεις. Στη μέση, ζωσμένο το διάλιθο θηκάρι με το σπαθό. Το περιλαίμιο, κροκάτο όπως η αυγή. Στ’αριστερό χέρι κρατεί λιθοποίκιλτο σκήπτρο. Η δεξιά του, φέρει την “Ανεξικακία”…

Ο Ηγούμενος και η συνοδεία του, προσκυνούν τον Άνακτα. Εκείνος, εγκαταλείπει τα διακριτικά του αξιώματός του και ανασηκώνει τον…Πανοσιολογιώτατο. Αυτός, ασπάζεται τη δεξιά του και ο Βασιλιάς του ανταποδίδει τον ασπασμό εις την παρειάν. Όλη η συνοδεία των μοναχών εισέρχεται εις τον βασίλειον παπυλεώνα…” .

Οποία χαρά, να στάθηκε στα μονοπάτια της Καλλίπετρας, ο Αυτοκράτορας των Ρωμαίων, της Βασιλίδος των Πόλεων, και μάλιστα ο Μανουήλ Κομνηνός, ο τόσο σπουδαίος, που αντάλλαξε τη βασιλική πορφύρα με το τίμιο ράσο του μοναχού, κατά το ποιητή:”…μια μέρα μελαγχολική του Σεπτεμβρίου, αισθάνθηκε τον θάνατο κοντά… κι απ’ τα κελλιά των μοναχών προστάζει, ενδύματα εκκλησιαστικά να φέρουν, και τα φορεί, κ’ ευφραίνεται που δείχνει όψι σεμνήν… καλογήρου. Ευτυχισμένοι όλοι που πιστεύουν, και σαν τον βασιλέα κυρ Μανουήλ τελειώνουν ντυμένοι μες στην πίστι των, σεμνότατα” .

Έναν αιώνα μετά, στα 1240, πάλι τέτοιες μέρες δόξας βλέπω στη πλαγιά αυτή… Ιδού, ο Μέγας Κράλης, ο Άγιος των Ορθοδόξων Σέρβων, Στέφανος Βλαδισλαύος, ο γιος του Πρωτοστέπτου Στεφάνου, με πομπές και λιτανείες, με λάβαρα και θυμιατά, έρχεται προσκυνητής να γονυκλινίσει. Έρχεται να παραδώσει το χρυσοσφράγιστο χρυσόβουλο των μεγάλων προνομίων, στη μεγίστη μονή της Θεοτόκου “ἐπί τῆς Μπήστριτσας” (δηλ. του ποταμού Αλιάκμονα), αυτής της Καλλίπετρας . Τόσο σπουδαίο ήταν το μοναστήρι αυτό; Τόσο που με χρυσόβουλα

το περιτειχίσαν;

Τα μάτια μου σηκώνω στους αντικρινούς λόφους και βλέπω, στα 1326, τους αυταδέλφους των Παλαμάδων, να συσπειρώνονται και μια συνοδεία μεγάλη, να δημιουργούνε. “Συνεστήσαντο σκήτη καί ἔπηξαν καλύβας” λέγει με ακρίβεια, ο βιογράφος . Κάθε ξημέρωμα, της Καλλίπετρας την όψη, βλέπαν… κάθε που σήμαινε το τάλαντο εδώ, άκουγαν εκεί στα ασκητήριά τους, το υπόκωφο του αγιασμένου ξύλου, κάλεσμα… Αν ο μοχθηρός του πολιτισμού δαίμων, δεν είχε περάσει από εκεί, ακόμα θα έστεκαν τα κελλάκια τους, η εκκλησούλα τους και το αγίασμά τους, το “χλιο νερό”… μα στα 1978, οι μπουλντόζες ισοπέδωσαν τη μνήμη των Αγίων . Ήταν πεδίο πάλης για τους ησυχαστές και τους εχθρούς τους, η Βέροια… πολύ μελάνι εδώ, σημάδεψε της Ορθοδοξίας τον δρόμο, τον επιτυχή, τον νικηφόρο .

Λίγα χρόνια μετά, και βλέπω τον υψιπέτη αετό Αθανάσιο, έχοντας ζήσει έτη τρία, να εγκαταλείπει τη Σκήτη, γιατί εδώ ήταν πολυάνθρωπος και πολύβουη και ησυχία δεν είχε! Θα πάει να χτίσει το πρώτο μοναστήρι στους βράχους των Μετεώρων, ώστε η Κοιλάδα αυτή, γίνηκε και μάνα των μοναστηριών εκείνων…

Και μετά, στα 1524, βλέπω να έρχεται πάμφωτος ο Όσιος Διονύσιος, κατατρεγμένος από τους Αγιορείτες. Διαβάζω το βίο, που περιγραφικά τα βήματά του αναφέρει: θα βρει στου Οσίου Αντωνίου τη Σκήτη, μοναχούς 20 και στη Μονή της Θεοτόκου εδώ, μοναχούς άλλους 20… θα φιλοξενηθεί εδώ, μήνες έξι και θα αράξει μετά στο γειτονικό μοναστήρι του Προδρόμου, όπου θα χρειαστεί σε όλα από την αρχή θεμέλιο να βάλει…

Βλέπω και το πέρασμα του ισχνού, λιπόσαρκου, Κοσμά από την Αιτωλία… Κι οι παλαιοί ομολογούν πως με τα χέρια του έστησε μια κρήνη σ’ αυτόν εδώ το δρόμο, που μέχρι σήμερα την αποκαλούνε του “Κοσμά”, για να ξεδιψούν οι κουρασμένοι διαβάτες.

Ξεφυλίζω, τους φθαρμένους περγαμηνούς κώδικες της Ιεράς Μητροπόλεως και ξεπροβάλουν κι άλλες ένδοξες σελίδες της τοπικής ιστορίας…

Έτος 1720. Στους κώδικες είναι γραμμένο, πως η αδελφότητα της Καλλίπετρας απαριθμεί 25 μοναχούς, 8 παπάδες, 3 διάκους και τον ηγούμενο Αβέρκιο, όλοι μαζί 37 πατέρες .

Έτος 1798. Βλέπω το μεγαλοπρεπή Αρχιερέα της Βεροίας Δανιήλ, να παραδίδει πανηγυρικά και με τιμές, τη σεπτοτάτη κάρα του Αγ. Ιγνατίου του Θεοφόρου: “δεδώκαμεν αὐτήν, (γράφει), εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τήν τιμωμένην, ἐπί τῇ ἐνδόξῳ Γεννήσει τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐπικεκλημένην δέ Καλλίπετραν… Ὅθεν ἀπό τῆς σήμερον, καί εἰς αἰῶνα τόν

ἅπαντα, ἡ ρηθεῖσα σεβασμία ἁγία κάρα ἔγινε, καί ἔχει νά μένῃ παντοτινά θησαυρός καί ἀναπόσπαστον κτῆμα τῆς εἰρημένης, καθ'ἡμᾶς Μονῆς Καλλίπετρας, μηδενός τό παράπαν ἐναντιουμένου ἤ ἀντιλέγοντος, μήτε ἀντειπεῖν δυναμένου…".

Έτος 1822. Βλέπω πατέρες να συνάζονται δίπλα στην Καλλίπετρα στο χώρο της Λιτής, το κέντρο το διοικητικό της Σκήτης, να αποφασίζουν να συνδράμουν στην επανάσταση της ηρωικής πόλεως Ναούσης. Πούλησαν τ' ασημένια καντήλια, τ' άγια δισκοπότηρα, ό,τι είχε αξία, για την αξία της Ελευθερίας. Κι όταν επαναστάτησαν οι Νιαουστινοί, εδώ αναπέμπονταν ιερές ευχές… Απέτυχε η ηρωική εκείνη στάση… γιατί το δένδρο του αγώνα, θέλει αίμα πολύ κι ο Παράδεισος, με το μαρτύριο γεμίζει.

Πριν ακόμα χαλάσουν τη Νιάουστα, βλέπω εδώ, ορδές αγριεμένων Τούρκων. Αφηνιασμένοι, ορμούν στις καστρόπορτες των τειχών της Καλλίπετρας… Κι οι 80 που ευρίσκονταν κλεισμένοι εδώ μέσα, μη λογίζοντας τη δική τους τύχη, έσπευσαν να κρεμάσουν κιλίμια κόκκινα στις απλωταριές, ώστε τα απέναντι μοναστήρια σήμα να λάβουν, για να φύγουν, να σωθούν. Κι αυτούς τους 80, που συνέλαβαν εδώ, λυσσαλέα βλέπω να τους σέρνουν στο αλώνι της Μονής, ρωτώντας μήπως και κανείς θέλει Αγαρηνός να γίνει, για να σωθεί και στη ζωή τη προσωρινή, λίγο ακόμα να μείνει. Μα κι οι 80, Χριστό δεν αρνήθηκαν… όλοι χωρίς δάκρυ, του αυχένα την τομή αποδέχθησαν , όλοι μάρτυρες Κυρίου, ένδοξοι προστάτες, αυτής της Ιεράς Μονής…

Ο Καζάς της Βέροιας έγραψε την αιματηρή απόφαση: "οι ραγιάδες μοναχοί, βοηθούσαν τους επαναστάτες… για αυτό χαλάμε τη Καλλίπετρα, και 1200 στρέμματα της γης, κι όλα τα αμπέλια, μύλους, οικόπεδα κι άλλα πολλά κατάσχονται…" . Μια ενθύμηση στα μακρινά Καυσοκαλύβια, μαρτυρεί πως κάποιος ξέφυγε: "1824 – του παπά Παΐσιου του Καλλιπετρίτου του εκ πόλεως Βερροίας" μια φυλάδα, μια συλλογή με υπέροχα βυζαντινά πρωτότυπα κομμάτια .

Έτος 1837. Τα μάτια μου σφαλιστά, μα μέσα μου βλέπω τον πανοσιώτατο κυρ Γαβριήλ, απ' την ενορία του προφήτη Ηλία, να βάζει τα προσωπικά του χρήματα, 2000 γρόσια, για να ξαναστήσει το κατεστραμμένο μοναστήρι…. Κι ο δεσπότης του, περήφανος, να τον τοποθετεί να είναι: "καθηγούμενος καί τέλειος ἐπιστάτης τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Καληπέτρας, δια να συνάζῃ κάθε βοήθειαν παρά τῶν χριστιανῶν, νά καλλιεργῇ κάθε κτῆμα Μοναστηριακόν, κινητόν τε καί ἀκίνητον, καί νά τό καταγράφῃ καί συγκατατάσσῃ μετά τῶν λοιπῶν κτημάτων τοῦ Μοναστηρίου. Νά ἐκλέγῃ σεβάσμια ὑποκείμενα διά μοναχούς…" .

Έτος 1850. Ο φιλο-Πανάγιος κυρ Ιωάσαφ, κάλυψε με ασημένιο κάλυμμα τη θαυματουργή Εικόνα της Παναγίας. Εκλέχθηκε κι αυτός ηγούμενος, ενώ ο

δεσπότης του, Θεόκλητος Βεροίας, τον προτρέπει: “νά φυλάτη ὑποταγήν καί εὐπείθηαν πρός τόν Κύριον Χριστόν, καί ἱεράν προθυμίαν εἰς τήν διατήρισιν τῶν Μοναστηριακῶν πραγμάτων, κινητῶν τε καί ἀκινήτων”.

Έτος 1860. Ο Σύγγελος παπα-Γερμανός, βγήκε από τα γραφεία της Μητροπόλεως που υπηρετούσε, για να αναλάβει την ανακαίνιση του ενδιαιτήματος τούτου των μοναχών. Έδωσε γρόσια πολλά και ξαναπήρε πίσω, τα δημευμένα κτήματα της Μονής, τη Ράχοβα και τη Κότσκα . Κάλεσε κτηνοτρόφους και γεωργούς κι έφτιαξε ένα νέο χωριό, τη Ράχη, εκεί που στα χρόνια τα Βυζαντινά, ήταν οι αμπελώνες του Στρατηγού Ασημούτζη. Έκτισε και το ναό του Αγίου Αθανασίου . Αλλά στις Μητροπολιτικές Βίβλους τι περιγραφές διαβάζω; Ποίμνια πολλά, δεκάδες οι εργάτες, αίγες, αρνιά και ίπποι… περίοδος ακμάζουσα!

Τον Γερμανό, θα διαδεχθεί ο Γρηγόριος, άνθρωπος ταπεινός και πράος… Έκανε κι εκείνος το τάμα του, στολίζοντας μιαν άλλη εικόνα με κάλυμμα αργυρό. Μέχρι σήμερα βρίσκεται στα ερμάρια του Αγίου Αντωνίου, κι η μονή αυτή, αναμένει την επιστροφή του κειμηλίου.

Έτος 1877. Η Καλλίπετρα αναλαμβάνει χορηγίες για τα ελληνόφωνα σχολεία της Βέροιας, προσφέροντας ποσό τετραπλάσιο από όσο έδινε η μεγάλη ενορία του Αγίου Αντωνίου . Σύντομα προσθέτει κι άλλο κονδύλι, όλα τα έσοδα των δύο “τσιφλικιῶν τῆς Ράχοβας καί Κότσκας, χάριν φιλομουσίας καί ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητας” των Βεροιέων.

Έτος 1898. Ενώ καίγεται ο μεγάλος ναός του Αγ.Αντωνίου, ο ηγούμενος της Καλλίπετρας Ιωάννης Μέλιου, μόνος αυτός από όλες τις μονές της περιοχής σπεύδει οικονομικώς να συνδράμει .

Έτος 1900. Ο ηγούμενος Ησαΐας ο Ζακυνθινός, θα μεταβεί στο μεγάλο μετόχι της Μονής στη Βέροια, στην οδό Μεγάλου Αλεξάνδρου… στο μεγάλο χάνι με το συντριβάνι και το ναό του Γενεθλίου… κι αφού κοινωνήσει και συντάξει διαθήκη, έτοιμος, θα παραδώσει το πνεύμα στο Θεό.

Στα χρόνια της σκλαβιάς, δεν ήταν τυχαία η επιλογή της Μητροπόλεως για τους ηγούμενους της Καλλίπετρας. Έπρεπε να είναι έμπιστοι, φιλόπατρεις, προσεκτικοί. Ήταν εδώ το μυστικό πέρασμα των Μακεδονομάχων, καθώς ερχόταν από τα Πιέρια και διάβαιναν το ποταμό στο ύψος αυτό, στο σημείο που λέγονταν “Μεγάλη Πάθη”, γιατί στις άλλες προσβάσεις παραμόνευαν οι εχθροί. Εδώ πέρασαν Μακεδονομάχοι, όπως ο καπετάν Ακρίτας, ο Γαρέφης, ο Μαλέας, ο Παύλος Μελάς και άλλοι πολλοί, πριν ανηφορήσουν στο Τσόρνοβο κι από εκεί στη Νάουσα, Έδεσσα και Καστοριά.

Εδώ ο γέρων εθνομάρτυς παπα Σταύρος επεθύμησε να μείνει, παραιτούμενος από την ηγουμενία της Δοβρά. Τούτο τον ηρωικό ηγούμενο, ένα ξημέρωμα που ξεκίνησε από εδώ, να ανηφορίσει για τη Μαρούσια, να πάει να λειτουργήσει, τον παραμόνεψαν και τον έσφαξαν, οι Ρουμανίζοντες εχθροί. Το Γενικό Επιτελείο Στρατού θα τον τιμήσει, ως Μακεδονομάχο με πράξη επίσημη που αναφέρει: “ειδικότητα Πράκτωρ 3ης τάξεως, κάτοικος μόνιμος Καλλίπετρας” .

Έτος 1908. Ρέει το αίμα άφθονο στο τόπο αυτό. Αχόρταγη η Πατρίδα, νοτίζεται με τη θυσία ενός ακόμη μαρτυρικού ηγουμένου, του αμέσου προκατόχου μου, παπα-Ιγνάτιου του Σκουλιαριώτου. 27 Φεβρουαρίου 1908. Η Καθαρή Τετάρτη της πρώτης βδομάδας της Σαρακοστής. Μετά το τριμέρι, μετά την πρώτη προηγιασμένη και θεία Μετάληψη, ο μαρτυρικός Ιγνάτιος, με τους συνοδούς σφάζεται μέσα στην Αυλή. Ζωντανό τον τεμάχισαν σε 43 κομμάτια…

Ο Βεροίας Απόστολος, με πονεμένη καρδιά, θα στείλει μήνυμα στο Πατριάρχη του Γένους :

Παναγιώτατε Δέσποτα, (του γράφει)…

Την παρελθούσαν Τετάρτην… δεκαπεντάς ρωμούνων λησταναρτῶν εἰσβαλοῦσα εἰς τό τρίωρον τῆς Βερροίας, ἀπέχον (μοναστήριον) τῆς Καλληπέτρας, μαρτυρικῶς ἐφόνευσε τόν ἡγούμενον αὐτοῦ, Ἱερομόναχον Ἰγνάτιον… πλήξασα πολλαχοῦ τοῦ σώματος διά ξιφολόγχης καί πελέκεως, ἀφήκεν ἄπνουν… (Μαζί με τον ηγούμενο και οι άλλοι)…Οἱ τοιοῦτον μαρτυρικόν θάνατον εὑρόντες, Ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἐκηδεύθησαν… μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ ἡσυχίας καί γενικῆς κατηφείας στη Βέροια…”, τέσσερις μέρες μετά, εξαιτίας του παλλαϊκού προσκυνήματος.

Εδώ έσπευσε ο καπετάν Κόρακας, όπως αναπολεί στ’ απομνημονεύματά του: “βρισκόμουν και πάλι στη λίμνη… όταν πληροφορήθηκα ότι ρουμανικό σώμα θέλοντας να με εκδικηθεί… [έκανε το φονικό]… πριν ξεκουραστούν καλά-καλά οι άντρες μου, ξεκίνησα να πάρω πίσω το αίμα των παλικαριών αυτών” . Στις 7

Μαρτίου 1908, πήρε εκδίκηση, εξοντώνοντας τη συμμορία των σφαγιαστών.

Τούτο το Μοναστήρι, το μικρό, το ταπεινό σήμερα, τότε στα 1700, εποίκησε τη Μονή των Αγ. Πάντων στα Παλατίτσια, δίνοντας τον ηγούμενο Παΐσιο! Στα 1800, εποίκησε το Προφήτη Ηλία Αλιάκμονος, δίνοντας τον ηγούμενο Γρηγόριο! Στα 1830, εξέδωσε πιστοποιήσεις για την περιουσία της Μονής Μουτσιάλης! Κι όλους τους τελευταίους αιώνες, ο ηγούμενος της Καλλίπετρας, πρώτος και μόνος κληρικός, υπέγραφε όλα τα έγγραφα της Δημογεροντίας, μαζί με τους μουχτάρηδες (προέδρους) των συνοικιών της Βέροιας!

Κι έτσι λήγει η μακραίωνη ματιά μου στο ένδοξο παρελθόν, αφήνοντας αναπολόγητους όσους σήμερα θέλουν να το αποσιωπήσουν! Γιατί όλα τούτα είναι γραπτά και ιστορικά, αδιάψευστα τεκμήρια…

Η μητέρα μου.

Γυρίζω τα μάτια μου να δω τα απομεινάρια στη σύγχρονη πόλη… Ένα μικρό ναΐδριο στέκει κεντρικά, κοντά στη Μητρόπολη: Ο Παντοκράτορας. Μικρό παιδί, μέναμε δίπλα. Κάθε ξημέρωμα, στις 5:00 το πρωί, έβλεπα τη θεοσεβή μητέρα μου Ανθούλα, να κατεβαίνει να ανάπτει το καντηλάκι δίπλα στη πύλη του ναϊδρίου. Κι εκεί μεσ’ το σκοτάδι, τη κοίταζα απ’ το παράθυρο, να διαβάζει τους Χαιρετισμούς, κάθε πρωί, κάθε ξημέρωμα, είτε έπεφτε χιόνι, είτε έβρεχε… εκείνη εκεί… Δεν ήξερε, δεν είχε δει ποτέ της, ούτε κανείς μας τότε ήξερε… πως πίσω από τη σφαλιστή πόρτα του Παντοκράτορα, υπάρχει μια μεγάλη τοιχογραφία! Μια ωραία

εικόνα της αγαπημένης της Θεοτόκου και μια επιγραφή, λιτή, μα γεμάτη νόημα να γράφει: “1726-Παναγία Καλήπετρα” .

Όταν μετά από χρόνια, ανίδεος τοποθετήθηκα στο ερημο-μονάστηρο της Καλλίπετρας, ήταν αυτή η μάνα, που έδωσε την ευχή της κι ό,τι είχε, για να γίνει το πρώτο νοικοκυριό εδώ… “Με την ευχή μου”, έλεγε, “με την ευχή μου. Έχει ευλογία ο τόπος αυτός”. Δύο μέρες πριν τον κόσμο αυτό εγκαταλείψει, προείδε το τέλος της και ζήτησε ταπεινά, μια χάρη: “Εδώ στην αυλή, δίπλα στην εκκλησία, έχει χώρο για ένα μνήμα! Εδώ να με θάψεις παιδί μου, να σε ακούω να λειτουργείς στη Παναγία”!

Η έγγραφος ιστορία μαρτυρεί πολλά ακόμα! Οικίες, αμπελώνες, χωράφια πολλά, όλα σήμερα καταπατημένα από τη σκόνη των 100 ετών, που έμεινε το Μοναστήρι αυτό κλειστό. Τη δόξα του παρελθόντος, ακολούθησε η λήθη, οι φυσικές καταστροφές και η εξαφάνιση όσων το θυμίζαν… Έως ότου προ 50 ετών οι κάτοικοι του χωριού Ραχιά, του χωριού που ίδρυσε η Καλλίπετρα, ανταπέδωσαν τη χάρη, συμμάζεψαν το χώρο, άνοιξαν το δρόμο, κουβάλησαν τούβλα στα χέρια και έκτισαν την κατεστραμμένη εκκλησία. Μετά για λίγο, ο ευλαβέστατος Δοσίθεος μοναχός έμεινε εδώ και τη ζωντάνεψε. Στη διαδοχή του, την 1η Ιουλίου 2003, τοποθετηθήκαμε εμείς.

Η σύγχρονη αδελφότητα.

Από την αρχή, βρέθηκαν άνθρωποι καλοπροαίρετοι και στάθηκαν αληθινοί αρωγοί στη προσπάθεια να φτιαχτεί το ερημωμένο μοναστήρι. Κι αν θα έπρεπε να αναφέρω ονόματα δε θα ‘παιρνε ο χρόνος, να μνημονευθούν όλοι. Άνθρωποι που με τα χέρια τους καταπιάστηκαν, με όσα ο τόπος χρειαζόταν.

Ωφείλω να μνημονεύσω όμως ανθρώπους που αφιέρωσαν κάτι πιο ακριβό, από χρήματα και περιουσίες… Αυτούς που αφιέρωσαν τη ζωή τους, την ύπαρξή τους, την ελευθερία τους. Τους μοναχούς που συγκρότησαν την ευλαβή αυτή αδελφότητα.

Μεταξύ αυτών, χαίρουν από τον Ουρανό σήμερα, οι αδελφοί μας: Ιωακείμ μοναχός, που αφού εξομολογήθηκε και κοινώνησε, εκοιμήθη την ίδια μεγάλη μέρα των Εισοδίων. Και βρέθηκε καθιστός, να κάνει κομποσκοίνι, με το χέρι ορθό να ικετεύει, σα να ΄ταν ζωντανός! Κι ο μοναχός Θεωνάς, που μετά από αδυσώπητη πάλη με τα πάθη, η αγαθή του προαίρεση, τον αξίωσε να φύγει τη μέρα του Σταυρού, τη μέρα που οι εκλεκτοί του Θεού αναχωρούνε.

Και εδώ μαζί μας, η παρηγορία μας επί δέκα έτη, ο ιεροδιάκονος Θεοδόσιος, κοπιών και αγωνιζόμενος στα διακονήματα αλλά και στις ακολουθίες.

Συνασκητεύων, με ιδρώτα και κόπο, με την αφελή και απλή καρδία του, δόσις Θεού πραγματική! Χάρη σ’αυτόν, δεν έπαψε ποτέ η τέλεση της Θείας Λειτουργίας, στον τόπο αυτό τον ησυχαστικό. Ακούραστα, ξελειτουργούσε τον παπά κάθε μέρα, πριν ακόμα ξημερώσει, καθημερινή μυσταγωγία… το αδιάκοπο και πλήρες πρόγραμμα ακολουθιών στη Μονή, η μόνη προσφορά μας…

Με την ολοκλήρωση των κτισμάτων, η προσέλευση και η αγάπη των νεοτέρων αδελφών μας Κωνσταντίου, Μακαρίου και Μακαρίου των μοναχών, που όλοι μαζί αντιγράψαμε, τα ονόματα της οικογένειας των Παλαμάδων… Όλοι μαζί σήμερα, να συγκροτούν την ταπεινή αλλά ολοκληρωμένη κατά νόμον αδελφότητα, για να επισυμβεί και η χαρά της ενθρονίσεως του ηγουμένου, μια τελετή που ολοκληρώνει, τον αγώνα για την ανασύσταση κτιριακά και έμψυχα του Μοναστηριού.

Ο ρόλος του ηγουμένου στην αδελφότητα.

Βεβαίως οι διοικητές είθισται να επιβεβαιώνουν τη διοίκηση τους, με πράξεις εξουσίας. Όμως η θέση του ηγουμένου της Καλλίπετρας, κάθε άλλο μπορεί να είναι έτσι, καθότι σκληραίνουν τα γόνατα και η προσευχή γίνεται έμπονος, για το εμπιστευθέν ποίμνιο. Και κάθε άλλο παρά θέση διοικήσεως μπορεί να θεωρείται, αλλά θέση διακονίας.

Ο ηγουμενικός μανδύας του, δεν είναι ο μακρύς, μεγαλόπρεπος Αρχιερατικός… Τα όρια του, δεν σπεύδουν να αντικαταστήσουν τον επίσκοπο. Απλά εκτείνονται έως τις πύλες της Μονής. Ωσάν τον ηγουμενικό μανδύα, φορούν κι οι άλλοι μοναχοί, κατά το διακόνημά τους, από αυτόν που θυμιάζει, έως αυτόν που κανοναρχεί. Άρα, τί άλλο μπορεί να είναι ο μανδύας τούτος που είναι πάνω μου, εκτός από μια ακόμα υπενθύμιση της υπευθύνου διακονίας ανθρώπινων ψυχών;

Ομοίως κι η ράβδος η ηγουμενική, δεν είναι σκήπτρο βασιλικής εξουσίας! Ανάμεσα στους μαινομένους δράκους, δεν έχει πολύτιμες πέτρες και Σταυρό. Είναι η ιστορική εξέλιξη ενός οργάνου προσευχής των παλαιών πατέρων, που έμεινε γνωστό ως “τεμπελόξυλο”. Έτσι υποτιμητικά αποκαλούσαν οι πατέρες, τη ράβδο που πάνω στα πτερύγιά της, ολίγον ακουμπούσαν, για να στηριχτούν και να συνεχίσουν την ορθοστασία στην αέναο προσευχή, δίνοντας παράδειγμα ορθό, στην αδελφότητα.

Η ενθρόνιση λοιπόν δεν είναι εκπλήρωση ενός πόθου για εξουσία, αλλά ολοκλήρωση των μοναχικών Παραδόσεων. Από όσα αναφέραμε στη παράθεση της ιστορίας, ο θρόνος της Ιεράς και Σεβασμίας ταύτης Μονής, ουδέποτε υπήρξε ανθοστόλιστος, αλλά φέρει βαρύτητα ασκητική και μαρτυρική.

Η προσωπική μας ιστορία.

Τέλος, αναλογιζόμενος το δικό μου παρελθόν, αναπολώ που, αρχάριο καλογεράκι στα βράχια της Μικρ-Αγιάννας, της Αθωνικής ερήμου, μαθήτευα στη ταπείνωση και την υπακοή, στις αγίες μορφές των Γερόντων μου -ας είναι αιώνια η μνήμη τους- Κυπριανού και Θωμά. Μετάνοιζα στο χαριτόβρυτο τάφο, του σήμερα εορταζομένου μεγάλου κοινοβιάρχου Αθανασίου της Μεγίστης Λαύρας. Φιλούσα ευλαβικά, το τραχύ χέρι του ζωντανού τότε, Οσίου Εφραίμ του Κατουνακιώτου. Επισκεπτόμουν το ολόφωτο κελλάκι του Καλλινίκου του Ησυχαστού. Στεκόμουν μέσα στη σπηλιά του Αγαπίου Λάνδου, που έγραψε την “Αμαρτωλών Σωτηρία”. Θαύμαζα τους πνευματικούς απογόνους του Κατουνακιώτου Δανιήλ. Θώπευα ηδονικά, τα βράχια του σπηλαίου των Μικραγιαννιτών οσίων Διονυσίου και Μητροφάνους. Γονάτιζα, στο τάφο του Υμνογράφου Γερασίμου.

Ήμουν εκεί, όταν “επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν ημών”, ο μόλις τότε χειροτονηθείς επίσκοπος Βεροίας, και με κάλεσε, να επιστρέψω στον τόπο των ονείρων μου, τη Σκήτη αυτή, την ιστορική, την ευλογημένη.

Η πρακτική αγιότης του Γέροντος Γρηγορίου Σοφού, με δέχθηκε στο μόνο τότε ενεργό, μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου, άμα τη αναρρήσει στο μητροπολιτικό θώκο, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ.κ.Παντελεήμονος, ο οποίος και μας εμπιστεύθηκε εκεί, τα μυστήρια της Χάριτος. Εκεί, μετά του ακούραστου μοναχού Θεωνά, επί 10 χρόνια προέβημεν, στην εκ βάθρων ανακαίνιση της ιστορικής εκείνης Μονής και την αναδείξαμε κατά δύναμην, ώστε μέχρι σήμερα, οι νεότεροι πατέρες που κατοικούν εκεί, να είναι ευγνώμονες και να αναπαύονται στα έργα των χειρών μας.

Και από τότε, από τις αρχές αυτού του ασήμαντου βίου, οι πατρικές φτερούγες του πολυσεβάστου Γέροντός μου, Εφραίμ Δικαίου Αγ.Ανδρέου στον Άθωνα, είναι επί της αναξιότητός μου, σκέπη και βοήθεια. Στον γέροντά μου οφείλω τη σύνδεση με τον λατρεμένο μας πάππο, Ιωσήφ τον Ησυχαστή, ώστε κι αυτή η αδελφότητα να συγκαταριθμηθεί στους απογόνους του. Κάθε χάρισμα της πνευματικής ζωής και κάθε ευλογία στην αμαρτωλή μου ψυχή, είναι της χειρός του Γέροντος Εφραίμ. Ομοίασε το Θεό ο Γέροντάς μου, κι έγινε σπλαγχνικός, υπομονετικός, ελπίζει στη μετάνοιά μου!

Εκτός αυτού, έναν ακόμα άγιο συνάντησα στη ζωή μου. Πολλά χρόνια πριν, ο Ευμένιος στα Ρούστικα της Κρήτης, μου είχε προειπεί: “εσύ θα πας στο μοναστήρι της Παναγίας”. Δε του ‘δωσα σημασία! “Εγώ δε φεύγω από τη πρώτη μετάνοιά μου”, είπα. Κι εκείνος επέμεινε:”Στο μοναστήρι της Παναγίας θα πας. Εκεί η Παναγία θα σε σώσει”.

Στ’ αλήθεια, το 2003 η αγάπη του Αγίου Μητροπολίτου μας, μας τοποθέτησε στον έρημο αυτό τόπο. Το σημειώσαμε σαν ενθύμηση στη τοιχογράφηση της Μονής: “Βουλή τε και γνώμη, Παντελεήμονος Αρχιθύτου, τούτη η μονή ανακαινίσθη”. Και πως ανακαινίσθηκε; Εδώ δεν υπήρχε δρόμος, νερό, τηλέφωνο, ρεύμα κι ούτε κτίσμα κατάλληλο. Πώς να κατοικήσει κανείς σε έναν τόπο τόσο αναπάντεχα ασκητικό; Ο Γέρων Ευμένιος στήριξε την απογοήτευσή μας: “Εσύ να καλλιεργείς την ψυχή σου, κι η Παναγία θα κάνει κτίρια μεγάλα και πολλά. Κάνε υπομονή. Θα δεις…”.

Πειθόμενοι, ευρεθήκαμε στο μέρος που όρισε ο Αγαθός Θεός, και μας έδωσε τη δύναμη εκ του μηδενός και εκ της στάχτης της μαρτυρικής Καλλίπετρας, να συσταθεί μια Μονή, για την οποία σήμερα ο λαός του Θεού και η Τοπική Εκκλησία, ίσως ευαρεστούνται. Η υπακοή έφερε καρπούς πνευματικούς και χάρες και ευλογίες.

Χαίρομαι όμως και αγαλλιώ, περισσότερο καυχώμαι, για την προ ολίγων μηνών, πρώτη μου ενθρόνιση. Δεν ήταν σε θρόνο ξυλόγλυπτο, αλλά στη θέση του κατηγορουμένου, σε αίθουσες δικαστικές, όπου σύρθηκα για τα δίκαια της Εκκλησίας. Κι έπαθα, εγώ ο τάλας, για την μακραίωνη ιστορία της Μονής.. για την ανθρώπινη εμπάθεια επειδή κάποιοι ζήλεψαν την ανασύσταση αυτή. Κι όσο άκουγα τις ψεύτικες κατηγόριες -το εξομολογούμαι- έρεε από τον Παράδεισο χαρά στην αθλία μου ψυχή, περισσότερη χαρά απ΄ ότι σήμερα! Γεμάτη παράκληση η καρδιά μου! Ίσως, να ‘ταν τα λόγια των Αγίων Αρχιερέων που ειπώθησαν στους προκατόχους μου, που ηχούσαν στα αυτιά μου: “να φυλάγεις την περιουσίαν της Μονής”; Ή του Χριστού ο λόγος: “μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ

διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ᾽ ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ” (Ματθ. 5,11);

Δοξάζω το Τριαδικό Θεό, για την στιγμή αυτή κατά την οποία ανήλθα τις βαθμίδες ενός θρόνου ηγουμενικού, με πλήρη πεποίθηση ότι είμαι ελάχιστος εν ιερεύσι, έσχατος εν μοναχοίς, ελλιπής κατά τη διαποίμανση. Έχω δε βεβαία τη πεποίθηση ότι δι εμέ, τούτη η τιμή, είναι η ανωτέρα που μου επιφύλαξε ο Θεός, καθότι στη πορεία μου ως κληρικός, ουδέποτε αδολέσχησα περί την διοίκηση και τα αξιώματα. Πείθωμαι στο Σύρο Ισαάκ, που προειδοποιεί πως όποιος επιθυμεί τη τιμή αυτού του μάταιου κόσμου, δε μπορεί να αποφύγει τη λύπη που του προκαλεί.

Δι εμέ, αρκεί να είμαι εφ’ όρου ζωής διάκονος ταπεινός υπό την εξουσία Ορθοδόξου Επισκόπου. Άλλωστε εν μέσω τόσο μεγάλου κλύδωνος που διέρχεται σήμερα η Εκκλησία -την υπερηφάνεια της αμαρτωλότητας, τις εκκλησιαστικές παρεκτροπές, την εισβολή των αιρετικών και άλλα φοβερά της σύγχρονης αποστασίας- ποιος τολμά να φιλοδοξεί τους υψηλούς θώκους και την ευθύνη της διαποίμανσης; Είναι οριακή η δυνατότητα σωτηρίας! Το μόνο που απομένει είναι κατά την Αποκάλυψη να αναφωνούμε: “Ἔρχου Κύριε” (Αποκ.22,20).

Ευχαριστίες-Επίλογος.

Ευγνωμονώ όλους τους παρόντες στη μικρο-πανήγυρη του τόπου μας, αλλά και τους αποστείλαντας ευχές αγίους αρχιερείς: Κυθήρων κ.Σεραφείμ, Κίτρους κ.Γεώργιο και Δράμας κ.Παύλο, ο οποίος προσέθηκε στις ευχές του τη φράση: “από πολλών ετών είσαι ο ηγούμενος και ο άνθρωπος που ανέστησε τον ιερό αυτό τόπο. Στην ουσία έμενε μόνον να γίνει το τυπικό μέρος”.

Σήμερα, 25 χρόνια μετά τη μοναχική μου κουρά, σε αυτή την Μοναχική Κοιλάδα του Αλιάκμονα, “καυχώμαι” ότι είμαι ο παλαιότερος οικιστής της, αφού όσοι άλλοι εγκαταβίωσαν πέριξ, ήρθαν πολύ αργότερα. Επί 25 έτη εργαστήκαμε ανακαινίζοντας τα 2 ιστορικά μοναστήρια της Σκήτης, χωρίς ποτέ να εφησυχάσουμε! Ποτέ, στις δάφνες μας να επαναπαυθούμε… Γνωρίζοντας καλά, πως ο μόχθος αυτός, δε θα ακούσει ποτέ τη λέξη “ευχαριστώ”… Σε έναν αγώνα που χτίζουμε, για να χαρούν οι επόμενοι, αφού ο χρόνος δε θα επιτρέψει, εμείς, να προλάβουμε να απολαύσουμε τους κόπους των χειρών μας.

Ας γίνει λοιπόν -όσο ακόμα μας ανέχεται ο καλός Θεός- τούτος ο μανδύας που με ενδύσατε σήμερα Άγιε Δέσποτα, σκέπη της ταπεινής αυτής συνοδείας, για να τη προστατεύει από τα λυσσαλέα βέλη του πονηρού, την αποστασία από τη Θεοσέβεια, και την παρεκτροπή από την αμόλυντη και φίλη Ορθοδοξία. Αμήν.